

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **HairPro Elite s.r.o.**, IČ 24716138, se sídlem Americká 890/98, Liberec, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2018, č. j. OD 715/18-2/67.1/18199/Li KULK 69261/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 29. 5. 2019, č. j. 59 A 85/2018 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města Liberce, odbor dopravy (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 18. 6. 2018, č. j. MML237013/16/6571/OD/PO, CJ MML 136437/18, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Předmětného deliktu se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatelka motorového vozidla Volkswagen RZ X nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 13. 7. 2016 minimálně v době od 16:14 do 16:22 hodin v ulici Barvířské v Liberci stálo předmětné vozidlo na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení

parkovného. Za uvedený správní delikt žalobkyni magistrát uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2018, č. j. OD 715/18-2/67.1/18199/Li KULK 69261/2018, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Konstatoval, že pokud se magistrátu nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité konkrétní osobě, přičemž žalobkyně označila jako řidiče vozidla nekontaktní osobu polské státní příslušnosti, správně již konkrétního řidiče dále nevyhledával. Bylo totiž povinností žalobkyně, aby zajistila dodržování pravidel silničního provozu, a protože při zaparkování vozidla nebyla respektována dopravní značka IP 13c a takovéto jednání mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silniční dopravě, dopustila se žalobkyně správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Zaparkování vozidla v rozporu s dopravní značkou IP 13c vedlo k ohrožení organizace dopravy v daném místě a zájmů těch, kteří podmínky pro parkování splnili. Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobkyně svým jednáním nezpůsobila dopravní nehodu, a proto uzavřel, že magistrát uložil pokutu správně na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č. j. 59 A 85/2018 - 27, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že v průběhu správního řízení nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Nově se tak namísto správního deliktu hovoří o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, přičemž samotné vymezení dotčené skutkové podstaty zůstalo nezměněno. Po přijetí výše zmíněné novely se i nadále jedná o odpovědnost objektivní, taktéž zákonné rozmezí pro uložení pokuty zůstalo stejné. Nicméně podle § 112 odst. 4 přestupkového zákona se zahájená a pravomocně neukončená řízení o dosavadních správních deliktech dokončí podle dosavadních předpisů. Podle krajského soudu tak žalovaný nepochybil, jestliže postupoval podle předpisů účinných v době spáchání deliktu. Podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona přitom odpovědnost za správní delikt nezanikne dřív, než uplyne některá ze lhůt pro zánik odpovědnosti na základě dosavadní právní úpravy. V této souvislosti krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28, a odmítl námitku žalobkyně, že odpovědnost za správní delikt již zanikla přijetím přestupkového zákona, který promlčecí lhůty upravuje odlišně. K námitce, že správní orgány nevyužily možnosti mimořádného snížení pokuty ve smyslu § 44 přestupkového zákona, odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, a konstatoval, že správní orgány výslovně nemusí uvést, proč k mimořádnému snížení pokuty nepřistoupily. Dále zdůraznil, že každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen respektovat dopravní značky s tím, že je řidič povinen viditelně umístit platný doklad o zaplacení parkovného. Ve vztahu k námitce žalobkyně, že magistrát nedostatečně zkoumal a prokazoval zavinění řidiče dopravního prostředku, poukázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, přičemž navázal s tím, že zmíněnou otázku by bylo možné řešit, jen pokud by žalobkyně označila za řidiče existující a dostupnou osobu. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již tato otázka řešena být nemůže. Krajský soud následně konstatoval, že žalobkyni byla v souladu s jejím

pokračování

práním řádně prostřednictvím datové schránky doručena výzva k doplnění odvolání. Následnou procesní pasivitu je potřeba přičítat jen žalobkyni samotné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že ji správní orgány nedoručily výzvu k doplnění odvolání ze dne 16. 7. 2017, jak mylně konstatoval krajský soud. Současně namítla, že jednání, které jí bylo kladeno za vinu, nebylo protiprávní, neboť § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nestanoví povinnost viditelně umístit platný doklad o zaplacení parkovného. V současné době je také možné uhradit parkovné například pomocí SMS zprávy, nelze proto po stěžovatelce požadovat, aby vždy umístila platný doklad o zaplacení parkovného na přední sklo vozidla. Přitom dopravní značka IP 13c je pouze informativní a nestanovuje žádnou povinnost, kterou by se stěžovatelka měla řídit. Stěžovatelka poukázala na to, že vozidlo nestálo na zpoplatněném úseku komunikace. Zpoplatnit stání, resp. vjezd, na komunikaci lze pouze prostřednictvím nařízení obce, které však v posuzovaném případě vydáno nebylo. Tuto skutečnost krajský soud zcela přehlédl. Podle stěžovatelky žalovaný neposoudil řádně možnost uplatnění mimořádného snížení sankce ve smyslu § 44 přestupkového zákona, přestože se v průběhu dvouletého řízení o předmětném správním deliktu jiného přestupku nedopustila. Předmětný správní delikt je přitom promlčen, protože rozhodnutí ve věci bylo vydáno až po uplynutí lhůty jednoho roku, kterou vymezuje pro rozhodnutí přestupkový zákon. V posuzovaném případě nelze aplikovat § 112 odst. 2 přestupkového zákona, ale je nezbytné vycházet z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť prekluze odpovědnosti za přestupek je institutem hmotněprávním. Stěžovatelka zdůraznila svůj nesouhlas s vyvěšováním osobních údajů její osoby a jejího zástupce. Podle názoru stěžovatelky nemůže státní moc s osobními údaji svévolně nakládat formou jejich šíření po síti internet. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelka navrhla, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí s tím, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] K námitce absence výzvy k doplnění odvolání Nejvyšší správní soud konstatuje, že z plné moci zmocňující k zastupování stěžovatelky Českou vzájemnou pojišťovnu

motoristů jasně vyplývá její požadavek, aby byly v průběhu správního řízení doručovány písemnosti přímo stěžovateli. Ze správního spisu dále vyplývá, že předmětná výzva k doplnění odvolání ze dne 16. 7. 2018 byla doručena stěžovateli do datové schránky dne 17. 7. 2018. Nastíněné námitce Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil.

[9] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatelky, že její jednání nebylo protiprávní a předmětný úsek komunikace nemohl být zpoplatněn z důvodu chybějícího nařízení obce. Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj dřívější v rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83, ve kterém uvedl, že „ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“ Zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2009, č. j. 1 AOs 1/2012 - 30, konstatoval, že „povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést disputace ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.“ Nejvyšší správní soud poukazuje na nařízení statutárního města Liberec č. 1/2016, o stání silničních motorových vozidel na vymezených místních komunikacích ve městě Liberci, ve kterém je místo, kde se vozidlo nacházelo, zahrnuto mezi místa zpoplatněná. Čl. 3 bod 1 předmětného nařízení nadto stanoví povinnost viditelně umístit platný parkovací lístek za přední sklo vozidla. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelka jednak měla povinnost řídit se předmětnou dopravní značkou, byť se jednalo o značku informativního charakteru. Předmětné parkovací místo přitom bylo řádně zařazeno mezi místa zpoplatněná s tím, že řidič byl povinen označit vozidlo platným dokladem o zaplacení parkovného, což však neučinil a důsledkem toho byl vznik odpovědnosti žalobkyně za správní delikt.

[10] K námitce, že žalovaný neposoudil možnost aplikace § 44 přestupkového zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinností žalovaného je, aby v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl všechna relevantní zákonná ustanovení a úvahy, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Nelze však z logiky věci požadovat, aby v odůvodnění uváděl také ustanovení, ze kterých při rozhodování věci nevycházel, respektive která se rozhodl neaplikovat. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný neměl povinnost se možností aplikace § 44 přestupkového zákona zabývat, jelikož neshledal důvody pro jeho použití.

[11] Otázkou použití pro stěžovatelku příznivější právní úpravy ve vztahu k prekluzi odpovědnosti za přestupek podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 - 19, ve kterém konstatoval, že „skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce,“ a dále, že „odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.“ V rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, Nejvyšší správní soud

pokračování

uvedl, že „nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“ Současně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 339/2018 - 59, „pokud nedošlo k prekluzi odpovědnosti stěžovatelky podle právní úpravy účinné do 1. 7. 2017, nezanikla její odpovědnost ani po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky.“ K totožným závěrům pak dospěl Nejvyšší správní soud například také v rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, a ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, č. 461/2005 Sb. NSS. Výše uvedené závěry lze plně využít také v posuzované věci a Nejvyšší správní proto neshledal, že by v případě stěžovatelky došlo k prekluzi odpovědnosti za správní delikt.

[12] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatelky a stěžovatelky samotné na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Je potřebné doplnit, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že advokát je navíc veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter advokátní činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu